

גגל לגלגל

עלון שדות ים 1854, 24.11.17

עוד מעט לא יהיה את מי לשאול

יוסי בנאי

עוד מעט לא יהיה את מי לשאול
אם כל מה שהיה,
באמת היה.
או שאולי מי יודע,
זו בדיה.

עוד מעט לא יהיה את מי לשאול,
אם הרוח היתה רוח,
ומה היה צבעו של הזמן,
איזה טעם היה לחגים,
על מה שתק אחי הטוב
כשהביט בי תמיד
בעיניים אוהבות.

עוד מעט לא יהיה את מי לשאול.
ילדים שואלים,
ואנחנו עומדים,
עם שקי זיכרונות מלאים
בסימני שאלות,
בערפל סמך,
וכל כיסי הלב ריקים
מתשובות.

עוד מעט לא יהיה את מי לשאול
עכשיו קיץ גם בחוץ,
גם בפנים.
אחר כך יבוא הסתיו
ויביא את ריחות
החורף הגשום והקר
הבלתי צפוי,
והכול כך מוכר.

קיבוץ שדות-ים

דברי הספד ליוסי סרי ז"ל

יוסי סרי ז"ל 1935-2017

מזל, ניצן וזיוית, תומר ורחל, רודד ואורית, שרון ומוטי, לנכדים דור, שי, נבו ועדי, ליהי וגאלי, ריף, אלמוג ופטל, מיכאל, דניאל ואיתמר, האחים בועז ואביבה, המשפחה הרחבה, חברים וכל מי שבא לחלוק כבוד אחרון לחברנו יוסי סרי שהלך לעולמו אתמול אחרי הצהריים, והוא בשנת השמונים ושתיים לחייו.

ליוסי, האיש הססגוני, בעל הקול הרם והחד כתער, הייתה נוכחות חזקה, ובהוויה השדות-ימית הטביע חותמו לצד הגתינה לזולת בז'רגון המתובל והעסיסי שלו.

יוסי נולד בירושלים העתיקה בסוף שנת 1935, ל" בכסלו התרצ"ו, להוריו דוד ונעמי. משפחות סבו וסבתו עלו מתימן בשנת 1902 והתיישבו בכפר השילוח הסמוך לעיר העתיקה, שם רכשו את מקצוע הסתתות מהערבים השכנים. עקב קשיי התפרנסות עברה המשפחה להתגורר בעיר העתיקה. הסב, ולאחריו גם אביו, זכו לשרת כשמשים בישיבת פורת יוסף. יוסי גדל עם חמשת אחיו בעיר

העתיקה עד 1948, והתחנך בבית ספר דתי. במלחמת העצמאות כבש הלגיון הירדני את העיר העתיקה. הגברים הושמו בשבי ונשלחו לירדן. הילדים והנשים עברו לירושלים המערבית והתגוררו בשכונת נחלת אחים. יוסי הצטרף לתנועת הנוער העובד והלומד. בקן היו עימו גם מזל סרי ובת שבע חן.

הבוגרים בתנועה הצטרפו לגרעין הפל"ם שיועד להתיישבות ימית וכלל קנים נוספים מירושלים, חיפה, רמת גן ותל אביב. יוסי וחבריו יצאו להכשרה בקיבוץ נחשולים. שם נרקמה הזוגיות עם מזל. "יוסי כל הזמן אהב את מזל, סיפר סיקי, אבל לא רק הוא. הוא צריך היה להיאבק עליה". הנערים והנערות למדו ועבדו בדייג ובעבודות נוספות עד הגיוס לנח"ל.

בטירונות, בשנת 1955, יוסי, עוזי שביט וטל נכללו בנבחרת הנח"ל וזכו לייצג את צה"ל בצעדת ארבעת הימים בהולנד. הטירונים הצעירים חגרו נשק, צעדו 160 ק"מ ברחבי הולנד וייצגו את המדינה בכבוד.

לאחר הטירונות התפצלו חברי הפל"ם לתפקידים שונים. יוסי וסיקי המשיכו יחד לקורס מ"כים בנח"ל המוצנח, ובהמשך נטלו חלק במלחמת קדש. כיתת חיילים של יחידת הנח"ל הגיעה לאבו זניימה בסיני. יוסי היה מפקד המקום וסיקי סגנו. למעשה לא הייתה שם לחימה של ממש. אדרבה, יוסי כדובר ערבית רהוטה לקח תחת חסותו מספר שבויים והתייחס אליהם כשוויים. דאג לכל מחסורם והסתייע בהם לאחזקת המתחם. סיקי נזכר שבזמנם הפנוי יצאו עם השבויים לדייג "בלי נשק, בלי כלום".

באוקטובר של אותה שנה, לאחר רצח שני פועלים מאבן יהודה, יוסי השתתף בפעולת התגמול בקלקיליה. בפיקודו של מוטה גור כבש כוח א', מגדוד 88 של הנח"ל המוצנח את משטרת קלקיליה, טיהר ופיצץ אותו ואת המיצדית הצפונית.

כחלק מהמסלול בנח"ל יועד גרעין הפל"ם להגשמה בקיבוץ ימי. עוד בצבא הגיעו חברי הפל"ם לשדות ים כדי לתגבר את כוח העבודה בספינות הדייג.

יוסי עבד בבריכות הדגים. "באחד המקרים, סיפר יוסי בספר "בין שדות וים", נשארנו יונס ואני, לשמור על הבריכה המרוקנת מפשיטה של ערביי ג'סר א זרקא. רק הפנינו את הגב - והשכנים בבריכה. רצנו אליהם ותפסנו שניים. אני - גבר, ויונס - אישה. אותה אישה לא היססה הרבה, תלצה שד והתיזה על יונס סילון של חלב".

יוסי ומזל

מזל הייתה בת עשרים כשנישאה ליוסי בשדות ים. את ניצן, בנם הבכור, לקח עימו לעבודה בבריכות הדגים, ולימד אותו פרק חשוב במוסר עבודה.

לימים עבר יוסי לעבוד בחצרנות. לא פעם קבל על התנהגות החברים. "ברצוני לספר סוד כמוס. אל תצחקו... המשק שלנו מלא אשפה. חברים רבים טוב להם המצב הקיים, והם ממש מתקוממים נגד הרעיון לחיות בסביבה נקיה. קליפות תפוזים ובגנות מושלכות בכל פינה".

בשנת 1976 סיים את עבודתו בחצרנות והצטרף לעבודה בקואופרטיב עמק חפר. 30 שנה נהג במשאית עד שירד מההגה.

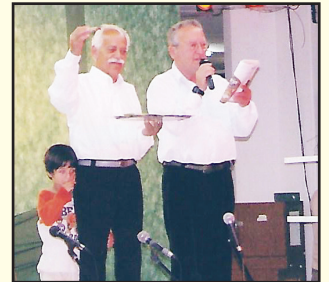
זמן קצר לאחר כניסתו של יוסי לקואופרטיב תפסה אותו מלחמת ששת הימים באחד הרגעים המכוננים בחייו. "לאחר שהיינו רתומים למצנחים על מנת לצנוח באל עריש, סיפר למלכיאל בספר "מעשים ומעשיות שדות ים", ניתנה פקודה שאנו משנים כיוון לירושלים. התארגנו בבית ספר לשוטרים ומשם תודרכנו לפריצה לעיר העתיקה. אני שימשתי כנהג פרטי של סטמפל הסמח"ט. לאחר כיבוש מוזיאון רוקפלר ניתנה לנו אתנחתא קצרה. בקשר שמענו את קולו של מוטה גור מכריז:

"בן צור - סע! ותוך דקות ספורות שמענו בקשר: "העיר העתיקה בידנו". לאחר זמן קצר הגענו להר הבית להתארגנות ולאיסוף שבויים ברחבת מסגד אל אקצה. ואז הגיעה הפקודה לשחרר מתח... פצחנו בשירה ובריקודים ברחבת הכותל".

"אתמול נשקתי לכותל המערבי" דיווח בטלפון למזכירות הקיבוץ. יוסי שב לבית ילדותו לאחר 19 שנים. "בחשש רב נקשתי על הדלת. להפתעתי הדלת נפתחה. עמדו שם אישה ערבית וילדיה המפוחדים. בצאתי גיליתי שבמפתן הבית משובצת אבן ממצבה יהודית שנלקחה מקבר בהר הזיתים. סיפרתי לרב גורן ובעזרתו שבה המצבה למקומה". לימים נפגש

יוסי עם ערבית שהזדהתה כשכנה וכמינקת שלו. "הפגישה עם המינקת שלי הייתה חוויה מיוחדת, והתחברתי אליה בעיקר לאור הסיפורים שסיפרה לי על הוריי ועל קשרי החברות עימם".

תשע שנים עברו על משפחת סרי עד שנולדו למשפחה הילדים, תומר, רווד ושרון.

יוסי שר את סימני סדר פסח

במלחמת יום כיפור יוסי היה בין צולחי התעלה שהקיפו את הארמיה

השלישית. "המורל גבוה, כתב על דף של קופסת תירס במכתב ששלח הביתה, הנושאים שנידונים פה הם: ראשית - על הילדים, שנית - המלחמה, ושלישית - השלום. כנראה שלא תהיה ברירה וסוף סוף יהיה שלום, ומקווים שבמהרה".

הנתינה הייתה נר לרגליו. לאורך כל השנים יוסי התנדב, יזם ותרם מיכולותיו. בנה סוכות בבתי הילדים, ריכז את מחסן תרבות, סידר ירידה נוחה לחוף הים במקום שברי הבלטות, היה מיוזמי הקמת בית הכנסת ומבוניה. הכין בני מצוה לעליה לתורה. עוד לפני שבנה את סככת האופנים, שם עבד עד יציאתו לגמלאות, יוסי תיקן לחברים המבוגרים את אופניהם וזכה להוקרה והערכה מעל דפי עלון הקיבוץ.

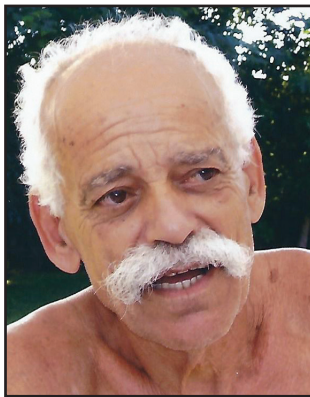
" ליוסי היה לב גדול ורחב עם נכונות בלתי רגילה. ציין סיקי.

יוסי תמיד היה זה ששם כתף בדיוק במקום ובזמן שצריך. הראשון שקם להכין קפה בטיוול. עם מרץ בלתי

נדלה ארגן את כנסי הפלי"ם. כולנו ידענו - כשיוסי ישנו - אז הכל מתפקד".
לפני כשלוש שנים חלה הדרדרות בבריאותו. סום טיפל ביוסי במסירות גדולה ודאג לכל מחסורו.
בשבוע האחרון יוסי אושפז בבית החולים ואתמול אחר הצהרים השיב נשמתו לבורא.

יהי זכרו שמור וצרוך בתוכנו

כתבה: אביטל שחר

לאבא שלנו
כמה מילות פרידה.
אחרי תקופה ארוכה של מחלה שהיה נדמה שאין לה סוף,
בדעיכה ארוכה ומתמשכת...
אבל הסוף הגיע.
בשבילנו תמיד תשאר האבא החזק, האהוב, הבלתי מנוצח.
הסבא שמעניק לנו לנכדים שלו את כל העולם.
אין לתאר את הנתינה האין סופית שלך, תחת החזות
הססגונית ולפעמים הקשוחה.
היית אבא טוב בדרכך הייחודית, ונשמה גדולה מאד.
נאהב אותך לנצח
מקווים שתנוח בשלווה.

הילדים

תודות למירב ופטין, כל צוות הרווחה של שדות ים.
ולכל החברים, ובעיקר לסום היקר.